

РЕШЕНИЕ

№ 14916

гр. София, 11.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 141 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ СТ.
ХАЗЪРБАСАНОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АЛ. ЛАЗАРОВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА
Гражданско дело № 20221110118383 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Образувано е по искова молба на М. П. И. против „.....“ ООД, с която са предявени са искове с правна квалификация чл.128, т.2, чл.222, чл. 224 във вр. с чл.228, ал.3 КТ, чл.226 и чл.86 ЗЗД.

Ищецът М. П. И. твърди, че сключила с ответника „.....“ ООД безсрочен трудов договор от 11.10.2019 г., на длъжността „Технически ръководител строителство“, в отдел офис и място на работа – гр.София. В раздел 1, т.2 от договора била уговорена brutната месечна работна заплата в размер на 1000 лв., а съгласно раздел 2, т.1 същата се изплащала до 20 число на месеца, следващ месеца, в който е положен трудът. За периода м.10.2019 г. м.10.2020 г. работодателят изплатил на ищеца в брой сумата от 950 лв., останала неплатена сума в размер на 8 731.78 лв. за периода м.октомври.2019 г. –м. септември 2020 г., след приспадане на данъци и задължителни осигуровки. Поради тежко заболяване и претърпяна хирургична операция, не била в състояние да изпълнява трудовите си задължения след м.септември.2020 г. На 16.09.2020 г. подала писмени заявление за прекратяване на трудовото правоотношение. Получила потвърждение на получаването на 18.09.2020 г. Въпреки това ответникът не издал писмен документ за прекратяване на трудовото правоотношение. Поради това подала жалба на 02.11.2020 г. до ИТ, която издала задължително писмено предписание, в резултат на което ответникът прекратил трудовото правоотношение на 18.11.2020 г. със заповед № 33/18.11.2020 г. Въз основа на тези твърдения, моли ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 8731.78 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение по трудов договор от 11.10.2019 г. за периода м.октомври.2019 г. – м.септември.2020 г. вкл., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, както и мораторна лихва върху всяка една от главниците в общ размер на 1764 лв. за периода м.10.2019 г. до м.09.2020 г., както и обезщетение по чл.224, ал.1 КТ в размер на 2055.58 лв. за 26 дни за 2019 г. и за 26 дни за 2020 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, както и мораторна лихва върху всяка една от главниците в размер на 253.89 лв. за периода от

18.11.2020 г. до 05.04.2022 г., както и на основание чл.222, ал.2 КТ обезщетение поради прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест, довела до трайно намалена работоспособност и по здравни противопоказания въз основа на заключение на ТЕЛК, ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане на сумата, както и на основание чл.226, ал.3, вр. ал.1, т.1 от КТ сумата от 2000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, вследствие на неиздаване на необходимите документи, удостоверяващи прекратяване на трудовото правоотношение за времето т 16.09.2020 г. до 18.11.2020 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане. Претендира разноски.

Ответникът „.....” ООД в срока по чл. 131 ГПК, не е подал отговор на исковата молба. В първото по делото открито съдебно заседание от 07.03.2023 г. изразява становище за неоснователност на предявените искове и представя доказателства.

С молба, депозирана в открито съдебно заседание от 20.06.2023 г., ищецът е поискал изменение размера на предявените искове, като с протоколно определение от същата дата съдът е допуснал исканото изменение, с което исковете се считат предявени за следните суми: по иска с правно основание **чл. 128, т. 2 КТ** – сумата в размер на общо **10 264,66 лв.** представляваща неплатено трудово възнаграждение по трудов договор от 11.10.2019 г. за периода м.октомври 2019 г. – м.октомври 2020 г. вкл., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане; по иска с правно основание **чл. 86 33Д** – сумата от **1 953,89 лв.**, представляваща мораторна лихва върху всяка една от главниците за периода м.10.2019 г. до м.10.2020 г.; по иска с правно основание **чл. 224** във вр. с чл.228, ал.3 КТ – сумата от **1 272,73 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 6 дни за 2019 г. и за 22 дни за 2020 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане; по иска с правно основание **чл. 86 33Д** – сумата от **178,18 лв.**, мораторна лихва върху всяка една от главниците за периода от 18.11.2020 г. до 05.04.2022 г.; по иска с правно основание **чл.222 КТ** – **1 928,57 лв.**, обезщетение, поради прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест, довела до трайно намалена работоспособност и по здравни противопоказания въз основа на заключение на ТЕЛК, ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане на сумата; по иска с правно основание **чл.226 КТ** – **2 071,43 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, вследствие на неиздаване на необходимите документи, удостоверяващи прекратяване на трудовото правоотношение за времето от 16.09.2020 г. до 18.11.2020 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане.

*Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства и след като обсъди доводите на страните, намира следното **от фактическа страна**:*

С протоколно определение от 07.03.2023 г. по реда на чл.146, ал.1 ГПК, съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че страните са се намирали в трудово правоотношение, възникнало на 11.10.2019 г. по силата на безсрочен трудов договор, както и че трудовият договор между страните е бил прекратен на 18.11.2020 г. Това се подкрепя и от представения по делото трудов договор № 715/11.10.2019 г., по силата на който ищецът е заемал длъжността „технически ръководител строителство“ при работодателя, като в раздел I, т. 2 е уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 1 000 лв., а в раздел II, т. 1 е предвидено задължението на работодателя да заплаща дължимото се трудово възнаграждение до 20-то число на месеца, следващ месеца, в който е положен труда. Съгласно раздел IV работникът има право на 20 работни дни платен годишен отпуск съгласно чл. 155 КТ, а в раздел V е уговорено, че срокът на договора е за неопределено

време.

По делото е представена заповед № 33/18.11.2020 г., с която на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ работодателят е прекратил трудовото правоотношение на ищцата, считано от 18.11.2020 г. и е предвидено на служителя да се изплатят следните обезщетения: 1 000 лв., представляващо обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ и 590,91 лв. – обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2020 г. в размер на 13 дни, като е издадена и ведомост за сумата от 1 497,82 лв., представляваща сбор от посочените обезщетения.

Съгласно представената по делото длъжностна характеристика, трудовите задължения на работника, изпълняващ длъжността „технически ръководител“, са следните: осъществяване непосредственото оперативно-стопанско, техническо и административно ръководство на строителния обект; упражняване контрол на строителната площадка; подробно проучване ПСД и работните чертежи; разглеждане и предаване работните проекти на изпълнителите; организиране воденето и съхраняването на цялата техническа документация; контролиране и координиране работата на подизпълнителите и поддържане връзка с инвеститора; контролиране допускането до експлоатация на производствени машини и съоръжения след техническо обслужване, модификации или отстраняване на повреди; изготвяне обобщено (калкулативно) табло и анализиране резултатите; осигуряване отстраняването на повреди и неизправности на машини и съоръжения; планиране техническото обслужване; осигуряване работата с производствените машини и съоръжения да се извършва само от квалифицирани и правоспособни лица; осигуряване необходимите предпазни средства и инструктаж на обекта във връзка с охраната на труда и противопожарната защита; недопускане извършване на работа при опасни и вредни за здравето условия; контролиране качеството на строителството и материалите, доставяни на обекта, както и съхранението на строителните материали; приемане от бригадирите на извършената работа по количество и качество, отчита изпълнението на строителството и го предава на инвеститора; своевременно съставяне актове на всички извършени работи и съставя нови актове на коригирани и впоследствие признати работи от инвеститора; участие в разработването на необходими на предприятието планове, стратегии и план - графици; изпълняване и други задължения, възложени от ръководителя на предприятието, свързани с работата му.

По делото е представено удостоверение за декларирани данни с изх. № 150192201207639/25.02.2022 г. на НАП, Териториална дирекция Велико Търново, ведно с приложена справка за актуално състояние на всички трудови договори на ищеца. Представени са още справка от 11.09.2020 г. на НАП за осигурителния доход на ищеца за социално осигуряване по данни от декларации от Наредба Н-13 към КСО за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г., както и справка за осигурителен стаж и доход при пенсиониране, от която се установява, че за периода м.01. – м.11.2020 г. М. И. е била осигурена при работодателя за следните рискове: пенсия, болест и майчинство, трудова злополука и безработица.

От представената по делото мултидетекторна компютърна томография КТ № 106334/07.07.2020 г. на МБАЛ „А.....“ ООД се установява състоянието на ищцата след хистераднексектомия и тазова лимфна дисекция по повод карцином на маточната шийка, като в заключение е посочено, че липсват КТ данни за локален рецидив и дисиминация в областта на абдомена и малкия таз; лимфоцеле двустранно по хода на външни илиачни артерии; остеопороза с end-plate фрактура на тялото на L3.

От представеното по делото писмо с изх. № 20081170/08.12.2020 г. на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ до М. П. се установява, че във

връзка с подадени от ищеца жалби, агенцията е извършила проверки по спазване на трудовото законодателство при ответника, като е констатирала, че ответникът не е издал документ, с който писмено да прекрати трудовото правоотношение на ищцата от момента на получаване на писменото изявление на работника – 16.09.2020 г. Работодателят е издал заповед № 33 за прекратяване на трудовия договор на ищцата на 18.11.2020 г. и същият е прекратен, считано от същата дата.

От представената по делото електронна кореспонденция между страните се установява, че на 16.09.2020 г. М. И. е изпратила до работодателя заявление за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ, считано от деня, следващ деня на получаване на заявлението, поради влошеното здравословно състояние на служителя. Със заявлението е поискано работодателят да оформи необходимите документи за трудовия стаж на работника, както и да заплати на ищеца трудовото му възнаграждение по чл. 128, ал. 2 КТ и обезщетение за неползван платен годишен отпуск по чл. 319 КТ, като с уведомление с изх. № 009/18.09.2020 г. работодателят е поискал от ищцата да представи Решение от ЛКК № 0000358 от 16.09.2020 г.

По делото е представено експертно решение № 3252 от 09.10.2019 г. на УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ ЕАД – Плевен, от което се установява, че ищцата е освидетелствана с 91 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ, поради общо заболяване, считано от 09.10.2019 г. до 01.10.2021 г., като е констатирано, че лицето може да изпълнява посочената в производствената характеристика професия, а за противоположни условия на труд е посочено: системни физически усилия. Представена по делото е и производствена характеристика, в която е посочена заеманата от ищцата длъжност, а именно „технически ръководител строителство“.

Представени са три броя болнични листове № E20200951664/01.09.2020, № E20200951680/08.09.2020 г. и № E20202055690/16.09.2020 г., от които се установява, че ищцата е била в отпуск, поради временна неработоспособност, в периода от 31.08.2020 г. до 16.09.2020 г.

По делото са представени 13 броя разчетно-платежни ведомости за периода м.10.2019 г. – м.10.2020 г., от които се установява, че за процесния период на ищеца са били изплащани дължимите ѝ трудови възнаграждения.

Представени са още 13 броя справки за присъствена форма за отчитане явяването и неявяването на работа за периода от м.10.2019 г. – м.10.2020 г.

От представената по делото заповед № 4/16.03.2020 г. се установява, че работодателят е наредил на основание чл. 173а, ал. 1 КТ, поради преустановяване работата в предприятието със Заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., издадена във връзка с обявеното извънредно положение с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание на Република България, всички служители на дружеството поетапно да ползват по 10 работни дни платен годишен отпуск в периода от 16.03.2020 г. до 30.04.2020 г.

Представен е медицински протокол на ЛКК № 358/14.09.2020 г., в който ищцата е диагностицирана с хипертонично сърце със (застойна) сърдечна недостатъчност и е изпратена на ТЕЛК за освидетелстване, както и протокол за преглед на ищцата от 19.10.2020 г., в който е предписано да се освободи от системни физически усилия за неопределено време, като е констатирано, че ищцата е неработоспособна да изпълнява сега заеманата длъжност.

Представени са заявление № 3/13.03.2020 г., неподписано от ищцата, с което същата моли да ѝ бъде разрешено ползването на 4 дни платен годишен отпуск на основание чл. 155 КТ за периода от 16.03.2020 г. до 19.03.2020 г., както и заповед № 3/13.03.2020 г., с която на служителя е разрешено ползването на заявения отпуск. Със

заявление № 10/02.04.2020 г., неподписано от ищцата, последната е поискала ползването на 10 дни платен годишен отпуск, считано от 02.04.2020 г. до 15.04.2020 г., като със заповед № 10/02.04.2020 работодателят е разрешил ползването на отпуска. От представената по делото служебна бележка се установява, че работодателят е запознат с издаденото на ищцата на 09.10.2019 г. експертно решение на ТЕЛК.

По делото са представени още Решение № ППН-01-768/2020 г./06.10.2022 г. на КЗЛД, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ с № 22388193502450/11.10.2019 г. на НАП, заявление за назначаване на работа от 11.10.2019 г., диплома за завършено висше образование на М. И., серия В 81, № 007016, удостоверение № 10-1/06.01.2020 г. на Служба по трудова медицина „ЕКС МЕД КОНСУЛТ“ за преминало обучение по безопасност и здраве при работа, удостоверение № 6-4/13.01.2020 г. на Служба по трудова медицина „ЕКС МЕД КОНСУЛТ“ за преминало обучение по координатор по безопасност и здраве в строителството, служебна бележка № 579/11.10.2019 г. за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа.

От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-почеркова експертиза, изготвена от вещото лице Г. М., която съдът кредитира на основание чл.202 ГПК, като компетентно и безпристрастно изготвена, се установява, че подписите срещу имената М. П. И. в представените по делото разчетно-платежни ведомости за периода м.10.2019 г. – м.09.2020 г. не са положени от ищцата.

Съгласно приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза начисленото брутно трудово възнаграждение на М. П. И. за периода м.септември 2019 г. - м.октомври 2020 г. е в размер на 12 157,88 лв., а начисленото нетно трудово възнаграждение - в размер на 10 264,66 лв. От експертизата се установява, че съгласно справка от НАП за осигурителния доход за социално осигуряване по данни от декларации от Наредба Н-13 към КСО за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. и справка от НАП за осигурителен стаж и доход при пенсиониране за 2020 г. ответното дружество е декларирало по надлежният ред в НАП начислените трудови възнаграждения, начислените удържки и данък от служителя и задължителните вноски от работодателя на М. П. И., за периода м.10.2019 г. - м.09.2020 г., като за м.10.2020 г. ответникът не е декларирал посочените обстоятелства. Вещото лице посочва, че не са представени данни за извършени плащания от „.....“ООД към НАП за начислени удържки и данък от служителя и задължителните вноски от работодателя, за периода м.10.2019 г. - м.10.2020 г. Установява се, че размерът на лихвата за забава върху начисленото, но неизплатено нетно трудово възнаграждение на ищцата за периода м.октомври 2019 г. - м.септември 2020 г., считано от датата на изпадането в забава за всяко едно нетно трудово възнаграждение, до датата на исковата молба - 06.04.2022 г., е общо в размер на 1 953,89 лв. Вещото лице посочва, че размерът на платения годишен отпуск, полагащ се на ищцата, съгласно сключения трудов договор е както следва: за 2019 г. - 5 работни дни полагаем платен отпуск и за 2020 г. - 17 работни дни полагаем платен отпуск или общо 22 дни платен годишен отпуск. Посочва, че за периода м.03.2020 г. – м.04.2020 г. на ищцата са начислени 14 работни дни платен годишен отпуск, равняващ се на сумата от 690,48 лв. Установява се, че съгласно фиш за работна заплата за м.11.2020 г. на ищцата е начислено обезщетение по чл. 224 КТ за 13 работни дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 590,91 лв. Вещото лице посочва, че размерът на платения годишен отпуск, полагащ се съгласно чл.319 от КТ, е както следва: за 2019 г. - 6 работни дни, за 2020 г. - 22 работни дни или общо 28 работни дни. От експертизата се установява, че обезщетението за неизползван годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ за 2019 г. и за 2020 г., за общо 22 работни дни би бил в размер на 1 000,00 лв., а съгласно чл.319 от КТ за 28 работни дни полагаем платен отпуск, би бил в размер на 1 272,73 лв. Установява се

още, че лихвата за забава върху обезщетението за неизползван годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ за 2019 г. и за 2020 г., считано от датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 18.11.2020 г., до датата на исковата молба - 06.04.2022 г., е общо в размер на 140,00 лв., а съгласно чл.319 от КТ - общо в размер на 178,18 лв. Брутното обезщетение по чл.222, ал.2 от КТ за два месеца, за периода от 18.11.2020 г. до 18.01.2021 г., възлиза на сумата в размер на 1 928,57 лв., а обезщетението по чл. 226, ал. 3 КТ за периода от 16.09.2020 г. до 18.11.2020 г. - в размер на 2 071,43 лв.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от **правна страна** следното:

По иска с правно основание чл.128, т.2 КТ, в тежест на ищеца е да установи следните правопораждащи факти: съществуването на трудово правоотношение с ответника и размера на уговореното трудово възнаграждение.

В тежест на ответника е да докаже, че е заплатил на ищеца процесната сума.

По иска с правно основание чл.128, т.2 КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 128 КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. При предявен иск по чл. 128 КТ в тежест на работника/служителя е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение действително е било уговорено с работодателя, че то е било част от съдържанието на трудовото правоотношение и че е престирирал реално уговорената работа, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено.

Не се спори между страните, а и от представения по делото трудов договор № 715/11.10.2019 г., се установява, че са се намирали в безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „технически ръководител строителство“ при ответника, при уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 1 000 лв., дължимо до 20-то число на месеца, следващ месеца, в който е положен труда.

Насрещната престация на работодателя за предоставената му и използвана от него работна сила, е задължението му да заплаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа /чл. 124 КТ/. Съгласно чл. 8, ал. 2 КТ добросъвестността при изпълнението на трудовите задължения се предполага до доказване на противното. В конкретния случай липсва твърдение и доказателства от ответната страна оборващи законната презумпция, поради което съдът приема, че ищецът е изпълнявал възложените му трудови задължения съобразно договореностите му с работодателя.

С решение № 89/29.03.2013 г. по гр. д. № 558/2012 г., IV г. о., решение № 746/5.01.2011 г. по гр. д. № 727/2009 г., IV г. о., решение № 141/30.11.2010 г. по гр. д. № 2715/2008 г., II г. о. на ВКС, решение № 258/03.11.2017 г. по гр. д. № 1007/2017 г., IV г. о. на ВКС и др., постановени по реда на чл. 290 ГПК, е прието, че съгласно чл. 270, ал. 3 КТ изпълнението на произтичащото от писмения трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника. За доказване изпълнение на задължението на работодателя за изплащане на трудовото възнаграждение на работника по делото са представени 13 броя разчетно-платежни ведомости за периода м.10.2019 г. – м.10.2020 г., съдържащи подписа на ищцата. В срока по чл. 193 ГПК ищецът е оспорил автентичността на подписите, поради което в производството по чл.

193 ГПК по оспорване на тяхната автентичност е изслушана съдебно-почеркова експертиза, неоспорена от страните, от която се установява, че подписите в процесните 13 броя разчетно-платежни ведомости не са положени от ищцата. Поради изложеното съдът намира за недоказано твърдението на ответника за изплащане на трудовото възнаграждение на ищеца за процесния период.

Относно момента на прекратяване на трудовото правоотношение между страните съдът намира следното. Съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 от КТ, трудовото правоотношение, което се прекратява без предизвестие, се счита прекратено от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора, т.е. с достигане волеизявлението за прекратяване до работодателя. Тази разпоредба не поставя момента на прекратяване на трудовия договор в зависимост от това, дали фактически е налице основанието за прекратяване на трудовия договор. Както връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, автоматично води до прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали са били налице посочените в нея основания за уволнение, така и писменото изявление на работника за прекратяване на трудовото му правоотношение на някое от основанията по чл. 327, ал. 1 от КТ води до автоматично прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали е налице посоченото в изявлението на работника или служителя основание. Ето защо и доколкото не се спори между страните, че работодателят е получил писменото изявление за прекратяване на трудовия договор между страните на 16.09.2020 г., от този момент същото следва да се счита за прекратено, а не от издаване заповедта на работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение на 18.11.2020 г., като заповедта на работодателя в случая има само констативен характер и се издава в изпълнение на задължението му по чл. 128а, ал. 3 КТ /опр. по ч.гр. д. № 123/12 г. на трето г.о. на ВКС/.

Поради това на ищеца се дължи заплащане на трудово възнаграждение за периода м.октомври 2019 г. – м.август 2020 г., чийто размер съгласно приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза възлиза на сумата от общо 8 974,34 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 06.04.2022 г., до окончателното изплащане. Това е така, тъй като от представените по делото три броя болнични листове се установява, че за периода 31.08.2020 г. – 16.09.2020 г. ищцата е била в отпуск, поради временна нетрудоспособност, в който случай съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск, поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Съгласно чл. 40, ал. 3 КСО паричните обезщетения за временна неработоспособност се изчисляват и изплащат от НОИ, а ал. 5 предвижда, че осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. Тъй като съдът не е сезиран с иск по 162, ал. 3 КТ, вр. чл. 40, ал. 5 КСО за изплащане на обезщетение от работодателя за първите три работни дни от отпуска, поради временна нетрудоспособност, не следва да се разглежда такава претенция. Следователно искът с правно основание чл.128, т.2 КТ следва да бъде уважен до размера от **8 974,34 лв.** и за периода от м.10.2019 г. до м.08.2020 г. и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 10 264,66 лв. и за периода м.09.2020 г. – м.10.2020 г.

С оглед основателността на обуславящия иск, работодателят дължи и обезщетение за забава за периода от настъпване изискуемостта на вземането за трудово възнаграждение за всеки от месеците, включени в исковия период, до датата на предявяване на иска на основание чл.86 ЗЗД. Установява се, че страните са уговорили

срок за изпълнение на задължението, доколкото съобразно разпоредбата на II, т. 1 от трудовия договор трудовото възнаграждение се изплаща в срок до 20-то число на месеца, следващ месеца, в който е положен труда. Следователно, работодателят е изпаднал в забава плащането на всяко от месечните възнаграждения, считано от 21-во число на месеца, следващ този, за който възнаграждението е дължимо, без да е необходима покана от страна на работника. Съгласно заключението на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза размерът на обезщетението възлиза на сумата в размер на **1 770,46 лв.** за периода 21.11.2019 г. – 06.04.2022 г. Поради недължимостта на главницата за м.09.2020 г. и м.10.2020 г., не се дължи и обезщетение за забава върху тях, тъй като искът за забава е акцесорен по отношение на иска за главница, следователно искът подлежи на отхвърляне за разликата над 1770,46 лв. до пълния предявен размер от 1 953,89 лв. и за месеците 09.2020 г. и 10.2020 г.

По иска с правно основание чл. 224 във вр. с чл.228, ал.3 КТ:

Съгласно чл. 224 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение служителът има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, чийто размер се определя въз основа на полученото брутно трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец преди прекратяването. За дължимостта на обезщетението е без значение основанието за прекратяване на трудовото правоотношение.

Предвид изложените по-горе правни изводи, по делото се установява съществуването и прекратяването на трудовото правоотношение между страните.

В тежест на работодателя е да докаже положителния факт на ползване на отпуска или заплащането на дължимото обезщетение за неизползването му.

В раздел IV от трудовия договор е уговорено, че работникът има право на 20 работни дни платен годишен отпуск съгласно чл. 155 КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 319 КТ работниците и служителите с трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто имат право на основен платен годишен отпуск в размер не по-малко от 26 работни дни. От представеното по делото експертно решение № 3252 от 09.10.2019 г. на УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ ЕАД – Плевен, се установява, че ищцата е освидетелствана с 91 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ, поради общо заболяване, считано от 09.10.2019 г. до 01.10.2021 г. Ето защо съдът приема, че за процесния период ищцата има право на платен годишен отпуск в размера, посочен в разпоредбата на чл. 319 КТ, като в тази част уговореното в трудовия договор се явява частично недействително, доколкото противоречи на императивна правна норма.

За доказване ползването на платения годишен отпуск от ищеца от страна на ответника са представени 13 броя справки за присъствена форма за отчитане явяването и неявяването на работа за периода от м.10.2019 г. – м.10.2020 г., заповед № 4/16.03.2020 г., с която работодателят е наредил на основание чл. 173а, ал. 1 КТ, поради преустановяване работата в предприятието със Заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., издадена във връзка с обявеното извънредно положение с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание на Република България, всички служители на дружеството поетапно да ползват по 10 работни дни платен годишен отпуск в периода от 16.03.2020 г. до 30.04.2020 г., както и заявление № 3/13.03.2020 г., неподписано от ищцата, с което същата моли да ѝ бъде разрешено ползването на 4 дни платен годишен отпуск на основание чл. 155 КТ за периода от 16.03.2020 г. до 19.03.2020 г., заповед № 3/13.03.2020 г., с която на служителя е разрешено ползването на заявения отпуск, заявление № 10/02.04.2020 г., отново неподписано от ищцата, с което е поискала ползването на 10 дни платен годишен отпуск, считано от 02.04.2020 г. до 15.04.2020 г. и заповед № 10/02.04.2020, с която работодателят е разрешил ползването на отпуска. Тези доказателства не доказват по категоричен начин ползването на платен годишен

отпуск от страна на ищцата, доколкото, от една страна, от представените 13 броя справки за присъствена форма не може да се извлече съдържащата се в тях информация, тъй като са нечетливи. От друга страна, от представената заповед № 4/16.03.2020 г. съдът не може да заключи, че е налице хипотезата на чл. 173а, ал. 1 КТ, тъй като в действителност разпоредбата предвижда, че работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя и без негово съгласие, включително на работник или служител, който не е придобил 4 месеца трудов стаж, когато поради обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка със заповед на работодателя или със заповед на държавен орган е преустановена работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители, в същото време обаче от страна на ответника не бяха ангажирани доказателства, установяващи преустановяване работата на предприятието. Относно представените заявления № 3/13.03.2020 г. и № 10/02.04.2020 г. за ползване на платен годишен отпуск, същите не носят подписите на ищцата, поради което не се ползват с формална доказателствена сила, обвързваща съда по смисъла на чл. 180 ГПК, доколкото такава имат само подписаните документи. Ето защо недоказано остана твърдението на ответника за ползване на платения годишен отпуск от страна на ищеца. В заповед № 33/18.11.2020 г., с която работодателят констатира прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца, е разпоредено на работника да се изплати обезщетение в размер на 590,91 лв. по чл. 224 КТ за неползван платен годишен отпуск през 2020 г. в размер на 13 дни, като посочената сума е начислена и в издадения фиш за м.11.2020 г., което обаче не доказва действителното плащане на сумата в полза на ищеца.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ищцата разполага с 6 работни дни платен годишен отпуск за 2019 г. и 22 работни дни за 2020 г., като размерът на обезщетението за общо 28 дни неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. възлиза на сумата в размер на **1 272,73 лв.** Ето защо предявеният иск се явява основателен в неговата цялост, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 06.04.2022 г., до окончателното плащане.

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД:

При неизпълнение в срок на парично задължение съгласно чл. 86 ЗЗД длъжникът дължи на кредитора си обезщетение за забава. Когато няма определен срок за изпълнение на задължението и на основание чл. 84, ал. 2 ЗЗД, за да изпадне длъжникът в забава и съответно да дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, е необходима покана от страна на кредитора. Изпълнението на задължението на работодателя по чл. 224, ал. 1 КТ не е скрепено със срок. Поради това по отношение на това обезщетение ответникът-работодател би изпаднал в забава, ако е налице покана от ищеца за заплащането им. Със заявлението от 16.09.2020 г., с което работникът едностранно е прекратил трудовото си правоотношение, получено от работодателя на същата дата, се съдържа покана за изплащане на обезщетение по чл. 319 КТ за неползван платен годишен отпуск. Ето защо съдът намира, че работодателят е изпаднал в забава за изплащане на обезщетението от момента на получаване на поканата – 16.09.2020 г. Доколкото обаче ищецът претендира заплащане на обезщетение от по-късен момент, а именно от 18.11.2020 г., то и тази дата следва да бъде взета предвид при присъждането му. Следователно ответникът дължи заплащане на обезщетение за периода от 18.11.2020 г. до 05.04.2022 г., чийто размер съгласно заключението на вещото лице възлиза на сумата от **178,18 лв.**, поради което предявеният иск подлежи на уважаване в неговата цялост.

По иска с правно основание чл. 222 КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 222, ал. 2 КТ при прекратяване на трудовото

правоотношение поради болест (чл. 325, ал. 1, т. 9 и чл. 327, ал. 1, т. 1) работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, ако има най-малко 5 години трудов стаж и през последните 5 години трудов стаж не е получил обезщетение на същото основание. Според нормата на чл. 228, ал. 2 КТ разМ.те на обезщетенията по чл. 222 КТ се прилагат, доколкото в акт на МС, в колективен трудов договор или в трудовия договор не са предвидени по-големи разМ..

За да възникне правото на парично обезщетение по чл. 222, ал. 2 КТ, следва в обективната действителност да са настъпили следните юридически факти: 1) трудовото правоотношение да е прекратено поради болест на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 или чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ, която не позволява на работника или служителя да изпълнява възложената му работа; 2) работодателят да не му осигури друга подходяща работа съобразно предписанието на здравните органи; 3) служителят да има най-малко 5 години трудов стаж и през последните 5 години трудов стаж не е получил обезщетение на същото основание.

Установи се по делото, че страните са били обвързани от безсрочно трудово правоотношение, което е прекратено едностранно от работника на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ. От представеното по делото експертно решение № 3252 от 09.10.2019 г. на УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ ЕАД – Плевен, се установява, че ищцата е освидетелствана с 91 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ, поради общо заболяване, считано от 09.10.2019 г. до 01.10.2021 г., като е констатирано, че лицето може да изпълнява посочената в производствената характеристика професия - „технически ръководител строителство“, а за противопоказни условия на труд е посочено: системни физически усилия. От представените по делото три броя болнични листове, медицински протокол на ЛКК № 358/14.09.2020 г., в който ищцата е диагностицирана с хипертонично сърце със (застойна) сърдечна недостатъчност и е изпратена на ТЕЛК за освидетелстване, не се установява ищцата да е била трудоустроена, както и не се установява на същата да е била определена друга, подходяща работа, която работодателят да не е осигурил. Невъзможността на работника или служителя да изпълнява възложената му работа представлява обективна невъзможност той да се справя с трудовите задължения по трудовото правоотношение - обективно да не е в състояние да осъществява трудовите си функции на длъжността, заемана от него към момента на прекратяването. Обективната невъзможност за изпълнение на възложената работа следва да е настъпила вследствие на здравни противопоказания поради заболяване на работника или служителя, заради които продължаване изпълнението на досегашната работа би застрашило неговото здравословно състояние. Наличието на този елемент от фактическия състав - невъзможността за изпълнение на възложената работа, следва да бъде установен със съответен медицински документ, в който да са посочени не само здравните противопоказания за условията на труд, но и произтичащата от тях обективна невъзможност за работника или служителя да изпълнява точно определена работа и по-конкретно работата на длъжността, която заема към момента на прекратяването. По делото липсва документ, установяващ посочените обстоятелства. По делото е представен протокол за преглед на ищцата от 19.10.2020 г., в който е предписано да се освободи от системни физически усилия за неопределено време, като е констатирано, че ищцата е неработоспособна да изпълнява сега заеманата длъжност. Тези констатации са извършени след прекратяване на трудовото правоотношение – 19.10.2020 г., поради което съдът приема, че към момента на прекратяването му – 16.09.2020 г., не са били налице основанията, обуславящи дължимост на претендираното обезщетение. Поради изложеното предявеният иск с правно основание чл. 222, ал. 2 КТ подлежи на отхвърляне в неговата цялост.

По иска с правно основание чл.226 КТ:

Съгласно разпоредбите на чл. 226, ал. 1, т. 1 и, ал. 3 КТ, работодателят и виновните длъжностни лица отговарят солидарно за вредите, причинени на работника или служителя поради неиздаване или несвоевременно издаване на необходимите му документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение, като обезщетението обхваща всички вреди, претърпени от работника или служителя, включително и неимуществените. Според чл. 128а, ал. 1 и, ал. 3 КТ, по писмено искане на работника или служителя работодателят е длъжен да му издаде и предостави необходимите документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение, в 14-дневен срок от искането, а при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да издаде заповед за уволнение или друг документ, с който се удостоверява прекратяването му. За основателността на иска следва да бъде доказано, че трудовото правоотношение между страните е прекратено, че работодателят, съответно отговорните за това длъжностни лица, виновно да са бездействали, респ. да е налице забавено изпълнение на задължението им да издадат документи, свързани с трудовото правоотношение, вреди, причинени на работника или служителя и причинноследствена връзка между това бездействие/забавено действие и вредите.

В случая ищцата твърди, че вследствие неиздаването от страна на работодателя на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е била лишена от възможността да започне нова работа, като сключи нов трудов договор.

Установи се по делото, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 16.09.2020 г. с получаване от работодателя едностранното изявление за прекратяването му от страна на ищцата, което заявление съдът намира и за молба за издаване на заповед за прекратяването му, както и че работодателят е издал заповед, с която се констатира прекратяване на правоотношението на 18.11.2020 г., следователно след 30.09.2020 г. работодателят е изпаднал в забава за изпълнение на задължението си по чл. 128а КТ. В същото време от така забавеното изпълнение на задължението по делото не са ангажирани доказателства от страна на ищеца за претърпени вреди, които да са в причинна връзка със забавеното изпълнение на работодателя. Ето защо съдът намира предявеният иск за недоказан, поради което същият подлежи на отхвърляне.

По разноските:

Предвид изхода на спора право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 690,21 лв. за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от исковете. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 309,79 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от исковете.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК и с оглед уважената част на исковите претенции, ответникът следва да заплати по сметката на СРС сумата от 970,98 лв., от които 487,83 лв. – държавна такса и 483,15 лв. – възнаграждение за вещо лице.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул. „....., да заплати на М. П. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Плевен, ул. „...“ № 36,

ет. 5, ап. 9, на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от **8 974,34 лв.**, представляваща неплатено трудово възнаграждение по трудов договор от 11.10.2019 г. за периода от м.10.2019 г. до м.08.2020 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 06.04.2022 г., до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 10 264,66 лв. и за периода м.09.2020 г. – м.10.2020 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул., да заплати на М. П. И., ЕГН, с адрес: гр. Плевен, ул. „...“ № 36, ет. 5, ап. 9, на основание чл. 86 ЗЗД сумата в размер на **1 770,46 лв.**, представляваща мораторна лихва върху всяка една от главниците за периода 21.11.2019 г. – 06.04.2022 г., като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 1 953,89 лв. и за месеците 09.2020 г. и 10.2020 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул., да заплати на М. П. И., ЕГН, с адрес: гр. Плевен, ул. „...“ № 36, ет. 5, ап. 9, на основание чл. 224 във вр. с чл.228, ал.3 КТ сумата в размер на **1 272,73 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 6 дни за 2019 г. и за 22 дни за 2020 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба - 06.04.2022 г., до окончателното плащане, както и на основание чл. 86 ЗЗД сумата в размер на **178,18 лв.**, представляваща мораторна лихва върху всяка една от главниците за периода от 18.11.2020 г. до 05.04.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. П. И., ЕГН, с адрес: гр. Плевен, ул. „...“ № 36, ет. 5, ап. 9, срещу „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул., искове с правно основание чл. 222 и чл. 226 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 1 928,57 лв., представляваща обезщетение, поради прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест, довела до трайно намалена работоспособност и по здравни противопоказания въз основа на заключение на ТЕЛК, ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане на сумата, както и сумата в размер на 2 071,43 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, вследствие на неиздаване на необходимите документи, удостоверяващи прекратяване на трудовото правоотношение за времето от 16.09.2020 г. до 18.11.2020 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул., да заплати на М. П. И., ЕГН, с адрес: гр. Плевен, ул. „...“ № 36, ет. 5, ап. 9, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **690,21 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул., да заплати по сметка на СРС сумата от **970,98 лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДА М. П. И., ЕГН, с адрес: гр. Плевен, ул. „...“ № 36, ет. 5, ап. 9, да заплати на „.....“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: с., ул., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **309,79 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от исковите.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Софийски районен съд: _____